

Andreas H. Schmachtl

Tilda Soricela

Aventuri minunate pe Aleea Florilor

Partea a II-a
Povești de primăvară și de vară



Cuprins

Primăvara

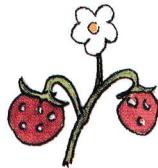


O curătenie de primăvară gălăgioasă	10
E cu noi! Ba e cu noi!	15
Planurile secrete ale lui Rupi	20
Și mai multă gălăgie!	29
Ora de muzică	33
Primul picnic din an	36
Ne-am rătăcit!	40
Activități însorite pentru zile ploioase	46
O chestie rotofeie	51
Marea expediție	56
Visul unei nopți de vară	64



Vaza

O avertizare înfricoșătoare	70
Comoara minunată	76
Din nou acasă	82
Gara cea mare	87
Viața este un cadou neprețuit	92
Un picnic se transformă într-o sărbătoare	97
Zilele se micșorează din nou	105



Primăvara



O curătenie de primăvară gălăgioasă



Săptămânile de iarnă au trecut foarte repede. Și, aşa cum ne putem imagina, Tilda Șoricela și prietenul ei, Rupi, s-au bucurat din plin de această perioadă. O singură dată nu li s-a părut aşa de palpitant, când, într-o dintre plimbările lor prin pădurea ninsă, s-au rătăcit și au rămas ore întregi acolo până au găsit drumul înapoi.

Între timp, zăpada s-a topit, iar soarele și-a arătat din nou chipul zâmbitor. Se încălzise și deja se puteau zări primele fire de iarba. Ghiocei, brândușe și un întreg covor de toporași străluceau la rădăcina pomilor, ca niște buline colorate.

Rupi se întorsese de câteva zile acasă la el. Era foarte bucuros să-și recapete lucrurile, iar Tilda voia să profite de această ocazie pentru a face o mare curătenie de primăvară. Mai întâi, trebuia să aerisească și să „alunge aerul rău“, cum ar spune mătușa Emily. Într-un final, avea de gând să ia fiecare cameră la dereticat și curățat. De fapt, ar fi putut să înceapă imediat, dacă nu...

– Vai de mine, ce-i cu tot tărăboiul ăsta? a exclamat Tilda privind în jurul ei.

Zgomotele îngrozitoare se auzeau dinspre biserică. Acolo se băteau cuie, se meșterea lucruri și cel puțin patru bărbați țipau unul la celălalt.

Curioasă, Tilda a vrut să iasă afară să vadă ce se întâmplă. Însă ușa din spate a bisericii nu se deschidea. Așa că Tilda a încercat să o descuie cu cheia potrivită. Dar ușa tot nu s-a deschis.

– Cred că e ceva pe partea cealaltă, s-a gândit Tilda.

Câtă îndrăzneală! Fără să-și scoată șorțul, șoricica cea albă a ieșit din casă, a ocolit biserică și, imediat ce a ajuns la ușa din față, i s-a pus un nod în gât de spaimă. Incredibil! Nu se poate așa ceva! Ce se petreceacolo? Întreaga biserică arăta ca după un asediu. Băncile erau date toate într-o parte, acoperite cu o pânză mare. Peste tot erau găleți, iar doi bărbați înveliți orga cu o pătură de lână.

– Cum...? s-a bâlbâit Tilda.

– Eu n-ăș înainta, în locul tău,
i-a spus bufnița.

Abia acum a observat și Tilda că bufnița stătea în bradul de lângă turnul bisericii. Ca să vadă mai bine, Tilda a urcat și ea în brad, agățându-se de toate rămurelele mici, care porneau ca niște trepte de la rădăcină. Era ușor să se cătere pe ele.

– Bună dimineața!
a salutat ea politicos.

– Și de ce, mă rog,
crezi tu că e o
dimineață bună?! i-a
răspuns



îmbufnată bufnița. Era atât de obosită, că abia putea să-și țină ochii deschiși.

– Ce au de gând acești oameni? a întrebat Tilda curioasă. Preotul știe ce se întâmplă aici? Știe că oamenii răscolesc biserică?

– Da, știe, a asigurat-o bufnița. Chiar el le-a spus oamenilor ce să facă. Ba chiar i-a ajutat să curete lumânările din altar.

– Cum adică... i-a ajutat? a întrebat Tilda nedumerită. Dar... dar de ce? Mii de gânduri îi treceau prin cap.

– Nu știu exact. MIE chiar nu-mi spune nimeni nimic, a zis bufnița. Dar se pare că de data aceasta vrea să picteze ÎNTREAGA biserică. Oricum, pe toată perioada asta, mă voi duce într-un loc sigur. La marginea pădurii am descoperit deja un stejar minunat. Acolo voi locui, până când se termină totul aici. Dacă ai fi isteață, ți-ai căuta și tu altă locuință, a sfătuit-o bufnița.



– Și dacă nu vor termina niciodată? Dacă vor să reconstruiască biserică din temelii și, odată cu ea, și locuințele noastre frumoase? Atunci ce facem? i-a răspuns Tilda.

– Nu-ți face griji, Tilda. Oamenilor le place biserică aşa cum este. Probabil vor doar niște pereți curați, a mai zis bufnița aplăcându-se spre Tilda. ATÂT de rău chiar nu a fost niciodată.

Respect pentru oameni și cărți

Ai răbdare. Să lăsăm treburile să-și facă treaba. Si zâmbi la jocul de cuvinte făcut.

Dar Tilda nu avea chef de jocuri de cuvinte. Era imposibil să rămână în biserică, deci în casa ei, pe perioada lucrărilor. Dar încotro să se ducă?

– Bineînțeles că vei sta la mine, i-a spus Rupi Tildei, când s-au întâlnit la veverița Enia cu toți prietenii din Aleea Florilor. Chiar nu trebuie să îți faci griji, draga mea prietenă.

– Poți să rămâi și la noi fără probleme, i-a spus Enia.

Mira a aprobat și ea. Ba chiar și cintezoiul Robin i-a spus că și la el ar fi putut sta, dacă nu ar fi locuit și el în biserică.

– Prietenii la nevoie se cunosc, a spus Enia cu convingere. Dacă unul dintre noi are nevoie de ajutor, ceilalți îl ajută. Așa a fost





întotdeauna. Avem oricând un pat liber, aici sus. Robin, tu vii la noi, iar tu, draga mea Tilda, cel mai bine rămâi la Rupi.

Și uite aşa, chiar înainte de prânz, în sătucul dintre dealuri se puteau vedea convoaie mici de animale, cărând dintr-o locuință în celalătă läzi, valize, lenjerii de pat și toate cărtile de care nu se puteau despărți nici măcar o zi Tilda și Robin.

